

umødvendigt set fra Landmandens Standpunkt. — Hvad angaar Begrundelsen af § 8, skal jeg tillade mig at bemærke, at den tidligere er givet haade i Motiverne til Lovforslaget og mundtlig her i Salen, og jeg anser det derfor for umødvendigt at komme nærmere ind derpaa.

Jens Buxf: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Høgsbro): For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Jens Buxf: Ja jeg vil indrømme, at den ærede Minister virkelig har nogen Ret. Jeg udtalte mig ikke skarpt nok, da jeg havde Ordet før, det indrømmer jeg for den ærede Minister har Ret i, at et saadant Taarn, hvis vi nu forudsatte, at en almindelig Landmand vilde bygge det, det gjorde i alt Fald ingen Skade, intet Verdens Mennekte kunde der hænde noget, naar han, der opførte et saadant Taarn, da ikke var taabelig nok til at opføre det saa nær ved andre, at det kunde gøre Skade, naar det faldt ned. Men derimod gør det, som vi gøre ved Militærvæsenet her i Landet, efter min inderligste Overbevisning Skade, saa for saa vidt indrømmer jeg, at den ærede Minister har nogen Ret, han har virkelig for en Del Ret til at staa op og sige til mig det, han sagde, for det skulde have været føjet til. Naar saa den ærede Minister, som jo er en civil Mand ligesom jeg, kommer til mig og siger, at jeg har ikke Spor af Forstand paa de Ting, kunde jeg jo vende det imod den ærede Minister — hvad jeg nu ikke skal gøre — for vi to ere jo lige store Civilister, skønt den ærede Minister jo ikke en Gang er saa meget Militær, at han nogenstunde har været med til at være Soldat. Men enten man nu har været det eller ej, gør man sig jo ikke til af i nogen Maade at være sagskyndig, saa i den Henseende tager jeg mig den Behovsdelse af den ærede Minister, at jeg ikke har Spor af Forstand derpaa, let for hvad angaar det tekniske i Militærvæsenet, har jeg virkelig lige saa lidt Forstand derpaa som den ærede Minister. Men jeg gentager, at de Kunster, vi drive, den Udvikling, Militærvæsenet har taget i vort Land, er efter min inderligste og bedste Overbevisning ikke alene i økonomisk, finansiel Henseende til Skade for os, men sætter vor Fædrelands Bestaaen i den allerstørste Fare. Men jeg nævner blot et eneste Bevis paa, at jeg er berettiget til at sige det, og paa, at det ikke er en saadan fanatisk, ensi-

dig Opfattelse, der gør, at man siger det (Afskydelse). Nej, aldeles ikke. De Herrer her, der sammen med mig kunne husse Situationen i 1870, ville kunne husse, at vi blev indkaldte under Janen, og der var ikke lidet Begejstring i Landet for, at nu var Tiden kommen, da vi kunne faa vore sønderjydske Brødre løste ud af Tæcldommens Nag. Og derjom det var fket, at Frankmændene havde slaaet Tysterne i Begyndelsen, lover jeg ikke for, at hvis vi havde haft saa meget Militærvæsen som nu, hvis vi havde haft København besættet og havde været rustede til Tænderne, saaledes som vi ere nu, da vare vi maaste komme med i Spillet, og saa tænker jeg, at Danmarks Timer havde været talte. Det er saadanne Betragtninger, der gøre, at jeg siger, at det ikke alene er økonomisk uforvarligt og unyttigt, men at det ogsaa er i højeste Grad skadeligt og til Fare for Danmarks Bestaaen.

Formanden (Høgsbro): Ja, det vil dog være ønskeligt, at Forhandlingen om dette Emne ikke bliver forsat. Vi komme alt for langt bort fra det, der ligger for, og det hører jo slet ikke med hertil.

Korsgaard: Jeg føler heller ingen Fristelse til at fortsætte i det Spor, thi jeg tror, at det ligger i alt Fald uden for Jærnbane-sporene. Der er et Par enkelte Bemærkninger, jeg ønsker at gøre til den højtærede Minister. Den højtærede Minister sagde, at det har været Njemedet med dette Lovforslag at sætte Fart i Jærnbaneudviklingen. Jeg tør ikke afdisputere den højtærede Minister, hvad han der sagde, foreløbig har dog hans Forslag virket til at standse al Jærnbaneudvikling i denne Rigsdagsamling. Der er vel ikke megen Sandhulighed for, at vi komme videre med Jærnbanerne, efter at vi ere naaede saa langt frem, og Jærnbanerne først ere komne frem nu i de allerstørste Dage. Om det ellers vil give Fart for Jærnbaneudviklingen, det tror jeg ikke, at den ærede Minister kan udtale noget bestemt om. Den ærede Minister sagde, at det kommer an paa Befolkningen, hvilke Jærnbaner der skal anlægges, at det altsaa ikke er Administrationen, der med sin Doktrinarisme kan komme i Vejen der. Den ærede Minister har saa ikke haft sit eget Forslag tilstrækkelig i Grindring, thi hvis den ærede Minister erindrede sit Forslags § 2 og navnlig dets Litra a, saa vilde den ærede Minister jo deraf kunne se, at det vil blive i allerhøjeste Grad afhængigt af Administrationens Jørgodtbefindende, hvilke Jærnbaner der ville blive anlagte, saa